

Arrest

nr. 224 965 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BODSON
Rue Fabry 13
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat F. BODSON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2018 wordt de verzoeker, die de Albanese nationaliteit heeft, aangetroffen in onregelmatig verblijf.

Nadat jegens de verzoeker op 6 oktober 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd getroffen, wordt de verzoeker op 16 oktober 2018 verwijderd naar zijn land van herkomst.

Op 16 november 2018 komt de verzoeker terug naar België.

Op 31 maart 2019 wordt de verzoeker opnieuw aangetroffen in onregelmatig verblijf.

Op 1 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing werd geen rechtsmiddel aangewend.

Op 1 april 2019 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 april 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : K.

voornaam : B.

geboortedatum : (...)1991

geboorteplaats : ?

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone WPR Brabant op 01.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven. Uit betrokkenes paspoort blijkt dat hij op 16/11/2018 de schengenzone opnieuw is binnen gekomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hi jop hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens drugsfeiten. (PV BR.60.LL.104523/2018 van de politie zone Brussel hoofdstad Elsene.) Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem/haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens drugsfeiten. (PV BR.60.LL.104523/2018 van de politie zone Brussel hoofdstad Elsene.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone WPR Brabant en verklaart dat hij sinds 4 maanden in België verblijft en dat hij hier is voor een beter leven. Betrokkene gaf aan dat hij reeds terugkeerde naar zijn land van herkomst. Betrokkene liet weten dat hij als toerist in België verblijft. Hij weigert echter wel zijn woonplaats kenbaar te maken. Verder verklaarde hij niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel, verder onderverdeeld in twee onderdelen die voorafgegaan worden door een louter juridisch-technische toelichting, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“MOYENS SERIEUX

PREMIER MOYEN pris de la violation de l'article 1, 62 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après « la loi »), des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'erreur manifeste d'appréciation .

En ce que :

La partie adverse impose au requérant une interdiction d'entrer sur le territoire de 3 ans.

Alors que :

L'article 74/11 de la loi stipule notamment que :

«§ 1er La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume ».

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale

L'article 1er §2 de la loi du 15.12.1980 stipule quant à lui que :

« Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas:

1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement;

(...)»

Les articles 2 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent à la partie adverse de motiver ses décisions administratives ; cette motivation doit être adéquate à savoir claire et précise et toucher à la justification même de ses décisions 1 ; elle doit être exacte.

« L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'administration implique l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, et de répondre, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels présentés par l'intéressé, et que tout acte administratif repose sur des motifs exacts, pertinents et admissibles. La décision doit donc faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre à l'intéressé de connaître les justifications de la mesure prise et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle » (Conseil du Contentieux des Etrangers, 29 mai 2008, n° 12039) ; « Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs ».

Première branche

1.

La décision attaquée motive l'octroi d'une interdiction d'entrée par l'absence de délai pour le départ volontaire en raison d'un risque de fuite justifié par :

- Le fait que le requérant n'aurait pas accompli les démarches dans les délais accompli par la loi (art. 1, §2, 1° de la loi) ;
- Le fait qu'il ne collabore pas ou n'aurait pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de faire de l'exécution ou de la surveillance de la réglementation sur le séjour (art. 1, §2, 3° de la loi).

2.

2.1.

En ce qui concerne le premier motif de crainte de fuite, il convient de rappeler que le requérant est de nationalité albanaise.

Ce faisant, le requérant n'est pas soumis à une obligation de visa pour accéder au territoire de l'Espace Schengen.

La partie adverse ne peut donc justifier le risque de fuite par un accès illégal au territoire. Le premier motif est donc erroné.

2.2.

Il ne peut être déduit de l'absence d'inscription à la commune une volonté dans le chef du requérant de ne pas collaborer dans ses rapports avec les autorités.

Premièrement, il n'y a pas eu de « rapports » avec les autorités au sens de l'article 1 §2 3° de la loi si ce n'est le 01.04.2019.

Or, le requérant a de suite donné toutes les informations nécessaires aux autorités notamment quant à son identité lors de son interpellation du 01.04.2019.

Il a d'ailleurs marqué son accord sur un éloignement vers l'Albanie, comme le confirme notamment son conseil dans un email à la partie adverse (voir en annexe).

En réalité, en invoquant l'absence d'inscription au sens de l'article 5 de la loi, la partie adverse reproche au requérant « une absence de rapport » avec l'autorité et non une absence de collaboration. Elle modifie de cette manière ainsi les obligations et notions de la loi et, plus particulièrement, celles de l'article 1 §2 3° de la loi.

A partir du moment où il y a eu « un rapport avec l'autorité », le requérant a par contre collaboré.

Deuxièmement, et quand bien même par impossible, le Conseil décidait que l'absence d'inscription pourrait justifier un défaut de collaboration malgré ce qui a été évoqué ci- dessus, il ne serait pas volontaire.

Le requérant n'était effectivement pas informé de cette obligation.

Or, l'article 1 §2, 3° de la loi implique nécessairement une volonté de l'étranger de ne pas collaborer (refus de donner son identité ou son identité complète, pas de mention dans un précédent passage dans un pays de l'Union ou de l'introduction d'une demande d'asile dans un de ces pays, ...).

Tel n'est pas du tout le cas en l'espèce.

Le risque de fuite n'est donc pas correctement justifié par référence à l'article 1 §2 3°.

2.3.

Quant au P.V. pour faits de drogue, outre que ces faits sont totalement contestés, ils ne permettraient de tout façon pas de justifier un risque de fuite au sens de l'article 1 §2, 1° ou 3°.

C'est également en vain que la partie adverse soutiendrait à postériori que l'ordre public justifierait l'absence de délai pour quitter le territoire.

Premièrement, une telle motivation viole l'obligation de motivation formelle.

Deuxièmement, la décision attaquée ne mentionne pas la disposition légale qui justifierait cette affirmation de sorte que l'obligation de motivation formelle serait violée.

Troisièmement, l'article 74/14 fait état d'une « menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale » et non d'une simple « susceptibilité de trouble à l'ordre public » repris dans la décision, le degré de gravité étant largement insuffisant.

3.

Par conséquent, le risque de fuite n'est pas établi conformément à l'article 1 de la loi et la partie adverse ne pouvait notifier une interdiction d'entrée.

La décision attaquée viole donc la notion de risque de fuite (art 1 de la loi ; violation de la notion de « collaboration » de l'art. 1 §2 3°), viole son obligation de motivation formelle (motifs erronés en fait et en droit ; absence de motifs), commet une erreur manifeste d'appréciation (risque de fuite) et l'article 74/11 de la loi (absence de motifs quant à l'absence de délais pour quitter le territoire).

Elle doit donc être annulée.

Deuxième branche

1.

Les trois années d'interdiction d'entrée, soit le maximum légal, sont justifiées parce qu'elles seraient proportionnelles au vu :

- De la gravité des faits de drogues qui impliquerait que le requérant est susceptible de troubler l'ordre public ;
- De son séjour illégal ;

2.

2.1.

Quant au séjour illégal, tous étrangers susceptibles de se voir délivrer une interdiction d'entrée sont dans une situation identique.

Si cet élément pouvait valablement motiver la durée d'une interdiction d'entrée, il permettrait de justifier à la fois une interdiction d'un seul jour comme une interdiction de trois ans...

Cela reviendrait à accorder un pouvoir arbitraire à la partie adverse.

Cette justification de séjour illégal est donc une motivation stéréotypée, sans aucune individualisation et prise en compte des éléments du cas d'espèce ne pouvant donc pas être validée par le Conseil.

2.2.

Quant au PV pour faits de drogue, le requérant ignore totalement de quoi il s'agit et conteste avoir été interpellé par les forces de l'ordre pour un quelconque fait de drogue.

En tout état de cause, le requérant constate que :

- Le PV aurait été dressé en 2018 vu le nombre qui termine sa référence. Pourtant, le requérant n'a pas été arrêté ou placé sous mandat à cette époque ; il n'a pas non plus reçu d'ordre de quitter le territoire alors que des faits graves l'auraient justifiés.
- La partie adverse ne fait pas état de poursuite dont le requérant ferait l'objet.
- La partie adverse ne précise pas en quoi les faits de drogue consisteraient. Or, il est bien évidemment certains que s'il s'agit de trafic d'héroïne ou de simple détention d'un gramme de cannabis, la gravité du comportement n'est pas la même.

D'ailleurs, la détention de moins de 3 grammes de cannabis par un majeur pour sa consommation personnelle n'est pas poursuivie par les autorités judiciaires (voir le point 5.4.1.1. a) de la circulaire commune du ministre de la Justice et du Collège des procureurs généraux n° COL 15/2015 relative à la constatation, l'enregistrement et la politique des poursuites en matière de détention et de vente au détail de drogues illicites - Version révisée 18 juin 2018 (21 décembre 2015)).

A défaut de gravité, la partie adverse ne justifie pas correctement le risque de trouble à l'ordre public.

Le requérant se réserve la possibilité d'ajouter des arguments complémentaires lorsqu'il aura pris connaissance du PV qui doit nécessairement figurer au dossier administratif et auquel il n'a pas encore eu accès.

3.

Aucun des éléments invoqués de part adverse ne permet de valablement justifier le maximum de la durée d'interdiction d'entrée.

Par conséquent, la partie adverse viole son obligation de motivation formelle (motifs erronés en fait et en droit), comment une erreur manifeste d'appréciation (gravité des faits de drogues) et viole l'article 74/11 de la loi."

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker een betwisting omtrent de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen inzake het risico op onderduiken (cf. artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet). De verzoeker brengt een uitgebreid betoog naar voor waarmee hij wil aantonen dat de motieven inzake de toepassing van artikel 1, §2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, dit is de concrete redengeving als waarom er in verzoekers geval sprake is van een risico op onderduiken, gebrekkig zijn.

De Raad merkt op dat de motieven betreffende het risico op onderduiken slechts de verdere explicitering inhouden van de vaststelling, in de bestreden akte, dat het de beslissing tot verwijdering met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet gepaard gaat met een

inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan gaat noodzakelijkerwijze vooraf aan het thans bestreden inreisverbod. De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is een beslissing die deel uitmaakt van de verwijderingsbeslissing, die *in casu* op 1 april 2019, onder de vorm van een bijlage 13septies, werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, §3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt in dit geval toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2°(...)”

Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, dan dient de gemachtigde een inreisverbod op te leggen van “*maximum drie jaar*”. Overeenkomstig het artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vervolgens vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. De gemachtigde is evenwel overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet in voorkomend geval in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering “*gepaard gaat met*” een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “*kan*” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “*de mogelijkheid*” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de termijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De overige motieven als waarom er in verzoekers geval sprake is van een risico op onderduiken, zijn letterlijk overgenomen uit de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies van 1 april 2019) waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. Aangezien de verzoeker op zich niet betwist dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, kan de loutere herneming van de motieven die aan de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek ten grondslag liggen, niet als een dragend motief voor het opleggen van het bestreden inreisverbod worden beschouwd. De kritiek tegen deze concrete motieven is dan ook niet dienstig.

Dit klemmt *in casu* des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bewust geen rechtsmiddel heeft aangewend tegen de verwijderingsbeslissing van 1 april 2019 waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (bijlage 13septies). De verzoeker legde op 2 april 2019 de uitdrukkelijke verklaring af dat hij zo vlug mogelijk verwijderd wenst te worden naar Albanië, ook al werd hij op de hoogte gesteld van de beroepsmogelijkheden. Op dezelfde dag dat de verzoeker het onderhavige verzoekschrift heeft ingediend, dit is 9 april 2019, heeft zijn raadsman bovendien nogmaals per mail bevestigd dat enkel het inreisverbod wordt betwist en dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoeker zo vlug mogelijk kan verwijderd worden. In de gegeven omstandigheden moet worden opgemerkt dat de verzoeker geen enkel belang kan doen gelden bij het eerste middelenonderdeel. De verzoeker heeft zich immers zelf akkoord verklaard met de imminente uitvoering van de verwijderingsbeslissing van 1 april 2019 en hij werd vervolgens ook daadwerkelijk verwijderd zonder hiertegen enig rechtsmiddel aan te wenden. De aan de verwijderingsbeslissing inherente beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan is bijgevolg niet enkel definitief, doch de verzoeker heeft zich bovendien uitdrukkelijk akkoord verklaard met het feit dat hij geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek.

Ter terechtzitting werd het gebrek aan belang bij het eerste middelenonderdeel aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoeker meent dat er wel degelijk een belang is bij de kritiek in het eerste middelenonderdeel aangezien de thans bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering bevat omtrent het risico op onderduiken, zodat hij deze motivering ook kan betwisten. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat het gaat om een overtollige motivering. Bovendien valt uit het loutere gegeven dat een beslissing formeel is gemotiveerd, nog niet af te leiden dat de verzoeker in de gegeven omstandigheden ook een concreet belang heeft bij de kritiek tegen deze of gene specifieke motivering. De repliek ter terechtzitting is dan ook niet dienstig.

Het eerste middelenonderdeel is bijgevolg onontvankelijk.

3.2. In het tweede middelenonderdeel gaat de verzoeker in op de duur van het opgelegde inreisverbod.

Zoals hoger werd weergegeven, dient de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, te worden bepaald *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Het vaststellen van de duur van het inreisverbod, vergt dan ook een uitdrukkelijke motivering.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft er *in casu* voor geopteerd om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De bestreden beslissing bevat dienaangaande de volgende uitdrukkelijke motieven:

“Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens drugsfeiten. (PV BR.60.LL.104523/2018 van de politie zone Brussel hoofdstad Elsene.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone WPR Brabant en verklaart dat hij sinds 4 maanden in België verblijft en dat hij hier is voor een beter leven. Betrokkene gaf aan dat hij reeds terugkeerde naar zijn land van herkomst. Betrokkene liet weten dat hij als toerist in België verblijft. Hij weigert echter wel zijn woonplaats kenbaar te maken. Verder verklaarde hij niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De Raad stelt aldus vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent de specifieke geldingsduur van het inreisverbod. De gemachtigde verwijst ter zake vooreerst naar het gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker uitgaat. Hierbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar een proces-verbaal van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene. De vermelding van het nummer van het proces-verbaal en de vaststellende identiteit, en de vermelding van de aard van de vastgestelde inbreuk (drugs) volstaat als uitdrukkelijke motivering. Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf, volstaat het immers om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133).

De verzoeker kan niet ernstig betwisten dat jegens hem een proces-verbaal wegens drugsfeiten werd opgesteld. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat de gemachtigde zich heeft gebaseerd op verschillende documenten “Portal NLC” van 1 april 2019 en op een administratief rapport illegaal verblijf van 31 maart 2019, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het desbetreffende proces-verbaal wegens bezit van drugs en van het feit dat de verzoeker bij de politie onder meer gekend is voor feiten van drugs. Het gegeven dat het proces-verbaal zelf niet is opgenomen in het administratief dossier doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde document (cr. RvS 5 oktober 2017, nr. 12 574 (c)). De verzoeker kan als betrokken partij overigens niet dienstig voorhouden niet te weten dat er processen-verbaal werden opgesteld of wat de inhoud ervan is. De motiveringsplicht reikt bovendien niet zo ver dat de gemachtigde tevens de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (cf. RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). De gemachtigde is dan ook niet verplicht om uitdrukkelijk te vermelden welke drugs de politie bij de verzoeker heeft aangetroffen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de duur van het inreisverbod (drie jaar), in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet enkel wordt gegrond op het gevaar voor de openbare orde en het illegaal verblijf. De gemachtigde heeft immers tevens rekening gehouden met verzoekers verklaringen “*dat hij sinds 4 maanden in België verblijft en dat hij hier is voor een beter leven*”, dat hij “*reeds terugkeerde naar zijn land van herkomst en (...) als toerist in België verblijft*”, met het feit dat hij weigert zijn woonplaats kenbaar te maken en met de verklaring dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België. De gemachtigde stelt zich hierbij uitdrukkelijk op het standpunt dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De gemachtigde stelt vervolgens vast dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en hij besluit dat uit het geheel van de opgesomde elementen blijkt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is

De motieven van de bestreden beslissing geven zodoende blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de opgelegde termijn van drie jaar en de verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het om een gestereotypeerde of een arbitraire motivering zou gaan.

Waar de verzoeker stelt dat hij in 2018 niet werd vervolgd (wegens de drugsfeiten) en dat hij ook niet werd aangehouden of onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, merkt de Raad op dat zulks ook niet in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Deze kritiek betreft dan ook niet de formele motivering van de bestreden beslissing, maar wel de manifeste beoordelingsfout waarvan de verzoeker gewag maakt. Het gegeven dat de verzoeker niet werd vervolgd of aangehouden met betrekking tot het vastgestelde drugsdelict, doet echter geen afbreuk aan de beoordelingsbevoegdheid van de verweerder die op grond van een eigen onderzoek een standpunt vermag in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De verzoeker maakt voorts ook met zijn louter algemeen betoog over het verschil tussen harddrugs en softdrugs en het gedoogbeleid voor het bezit van minder dan drie gram cannabis, niet concreet aannemelijk dat het alle redelijkheid te buiten zou gaan om uit de concrete, door hem gepleegde feiten af te leiden dat hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Bovendien dient nogmaals te worden opgemerkt dat de beslissing om een inreisverbod van drie jaar te voorzien, gegrond is op nog andere motieven die samen gelezen moeten worden teneinde de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. De verzoeker toont niet concreet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk handelt door de vaststellingen van de politie inzake drugs mee te nemen bij het

bepalen van de duur van het inreisverbod en door op grond van het geheel van de vaststellingen (zie *supra*) inzake de specifieke situatie van de verzoeker te besluiten dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is.

Voor het overige kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker dwaalt waar hij stelt dat hij in 2018 geen bevel om het grondgebied te verlaten ontving. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker op 16 oktober 2018 werd verwijderd naar zijn land van herkomst en dit in uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat op 6 oktober 2018 werd getroffen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd inzake de duur van het opgelegde inreisverbod en dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de duurtijd van het inreisverbod zou berusten op een manifeste beoordelingsfout in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, ligt dan ook niet voor.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE